

בין הפסקה פעילה לפעילות מבצעית

כתב אייל צלחיאן

יום ראשון ה-28 בדצמבר תשס"ט יום לאחר תחילת המבצע "עופרת יצוקה" בשעה שלוש בצהריים עומר המ"פ מתקשר אלי ומוסר שהוא נמצא כבר "באזור הרועש" ושאינן את עצמי ואת הצוות שלי להקפצה חפוזת ככל הנראה בימים הקרובים.

באותה עת בדיוק סיימתי להכין מספר מערכי שיעור לתלמידי כיתות א'-ב' וג'. ביום שלישי חזרנו ללימודים לאחר חופשת החנוכה ופתחתי את היום בתחושות והרגשות מאוד מוזרות, משהו עצר את השגרה בה הייתי שרוי ותשומת ליבי התרכזה בעיר ושמה עזה. שם מתחוללת מלחמה ושם נמצא עומר ואיתו עוד כמה מפקדים.

יחד לחמנו לא מזמן ועדיין חלקנו חיים את המלחמה ההיא, מלחמת לבנון השנייה. אני בטוח שאם עומר ירגיש שהוא צריך אותנו שם מוקדם מהמתוכנן והדברים ילכו והסתבכו, הוא ירים את הנייד שלו, ויאמר לי להגיע. פתחתי את יום שלישי בבוקר בשיחה עם תלמידי על המצב שאנו נמצאים בו, הרגשתי שאני חייב לתת קצת רקע לדברים ותשומת לב לעניינים שמתרחשים אי שם במרחק שעה וחצי נסיעה מהמקום בו אני מלמד ביה"ס "איילון" בנחלת יצחק.

שאלתי את הילדים מספר שאלות והיה חשוב לי להבהיר להם (לבוגרים שבחבורה) כי הדברים שקורים שם יכולים להשפיע גם עלינו, לכאורה אנו רחוקים משם אך המרחק לא רב. חזרתי הביתה ומאז השיחה עם עומר אני צמוד לספה ולטלוויזיה הדולקת מולי ברציפות, קשוב לכל עדכון, מבזק חדשות או צילום מהשטח. אני לא מרשה לעצמי לפספס דבר מהמתרחש שם. פתאום אני מרגיש צורך להיות שם ומשהו בליבי מבקש לשמוע את צלצול הטלפון, לראות על הצג את השם עומר מ"פ ולשמוע אותו אומר אייל תגיע אני צריך אותך כאן.

הפסקתי להכין מערכי שיעור כבר באותו יום, פשוט הרגשתי שאני חייב לעשות דברים אחרים.

יום שישי הגיע ובבטן אני מרגיש פרפרים, ממש כמו לפני מבצע. בעודי פותח את מנעול השער האחורי של ביה"ס אני שומע, כמידי בוקר, קריאות בוקר טוב מתלמידי החינוך המיוחד שהגיעו מוקדם מהרגיל בהסעות שלהם. הם עומדים שם הקטנטנים האלו ומחייכים, לא מוותרים על חיבוק וליטוף, עידוד אשר מחזק אותם להמשך היום. לצערי החיבוק שלי לא היה כתמול שלשום וגם החיוך ששלחתי להם מעט דעך. לא יכולתי להיות בקרבת אף אחד, רציתי עוד רגע לחשוב ועוד רגע לדמיין ועוד רגע לרשום צוותים, לחלק פקלים, להסתכל במפות ולהבין את המציאות וזירת הקרב, אליה נקלעתי שוב.

איך אסביר לילדים התמימים הללו ולמורות שלידי את המרחק ההולך וגובר בינינו עכשיו, איך אמחיש את ההרגשה שעוטפת אותי. רציתי פשוט לומר להם: תקשיבו אני חייב ללכת עכשיו, אני רוצה לארגן את התיק שלי, אני לא צריך להיות כאן איתכם, לא עכשיו! מוצ"ש 3 בינואר תשס"ט קיבלתי טלפון בשעה 23:45 והוקפצתי ליחידה. צה"ל כבר התחיל את המבצע הקרקעי. ביום ראשון בשעה 6:15 בבוקר התקשרתי לדורית המנהלת שלי בביה"ס והודעתי לה שהקפיצו אותי ואני אהיה בקשר במידת האפשר על מנת לעדכנה. היא ברכה אותי ואיחלה בהצלחה, אמרתי לה שתמסור ד"ש לכולם ואני אהיה בסדר זה בטוח. עוד בשבת הדפסתי את שמות התלמידים של נבחרת האתלטיקה הבית ספרית, אלו אשר אמורים לצאת לתחרות המחוזית השנייה שלהם בעוד כשבוע. סברתי שלא אהיה ומן הראוי היה לשלוח לדורית את הרשימה על מנת שתוכל להיעזר בה במידת הצורך. בכל זאת החברה התאמנו ומחכים לרגע הזה הרבה זמן. לצערי, מרוב מתח והתרגשות שכחתי לשלוח את הרשימה לאתי וכשנזכרתי כבר היה מאוחר מידי, הייתי בדרך ליחידה. ביום ראשון ב- 11 לינואר תשס"ט הגענו לפאתי ציר הכניסה לרצועה, אני והצוות שלי. אני מביט על החיילים שלי, מושיב אותם ומתדרך. הם שאלו שאלות ועניתי, הסברתי את הנהלים והוספתי סימנים מוסכמים. מובן שהם ידעו כבר הכול, אך אנו נוהגים לחדד ולרענן תמיד לפני היציאה.

לרגע עצרתי הרמתי את הראש ויכולתי לראות את עצמי עתה מורה בשיעור חנ"ג ואת הצוות שלי (ניחשתם נכון) כמו תלמידים.

ליוותה אותי תחושה שעוד רגע קט מגיע הצלצול ואנו נוכל ללכת הביתה. כן, זהו השיעור האחרון להיום והשיעור היה באמת טוב. הסתובבתי ופתחתי עיניים והיבטי סביבי, כמובן שהצלצול לא הגיע והשיעור לא עומד להסתיים, הרי הוא רק התחיל.

הוצבנו בבית הספר בשכונת זיתון. פתחתי את מנעול השער האחורי נכנסתי ואחרי נכנסו הצוות שלי ועוד צוות נוסף של היחידה המקבילה. ביה"ס היה מרושת מטענים. קיבלנו הנחייה לכבוש את המבנה ולשהות בו ביומיים הקרובים. נכנסו לאט וראשית סרקנו את הקומה התחתונה של ביה"ס. זה היה ביה"ס גדול מאוד מבנה מרשים ובו המון כיתות. המבנה ממוקם בחלק המערבי של השכונה, מסביב לביה"ס היו כמה בתי מגורים מבודדים והמון שטחים פתוחים. לכאורה מיקום פסטורלי המשרה אירה נעימה ושקטה על הסביבה הלימודית.

פתחתי את דלת הכיתה הראשונה ויריתי מספר כדורים לפינות החדר לוודא שאכן אין איש בחדר. הנהל היה ברור לכולם, מה עושים, איך נכנסים והיכן מתמקמים. הסתובבתי עם קנה מורם קדימה מתהלך במסדרונות ביה"ס, יודע שמהכיתות כאן לא יצאו היום תלמידים, מוכן בכל רגע לגרוע מכל. ניתן היה לראות בתוך ביה"ס סמלים, דגלים, כתובות על הקיר וציורים שונים. בכיתות היו כסאות ושולחנות ישנים ומרוטים עם לוח קטן באמצע ומלבד זאת לא היה מאום. יכולתי לדמיין תלמיד משכונת נחלת יצחק יושב בתוך כיתת לימוד בביה"ס בשכונת זיתון וההפך, תלמיד משכונת זיתון יושב בתוך כיתת לימוד בביה"ס "איילון" בשכונת נחלת יצחק. כמה אירונית המחשבה יכולה להיות בפרספקטיבה הזו, שהרי מחד שני התלמידים נמצאים במרחק שעה וחצי נסיעה האחד מהשני ומאידך, במציאות העכשווית, מרוחקים הם שנות אור מלהבין עד כמה שונות הכיתות בהם הם יושבים ולומדים.

רגע לא מדובר באותה המשבצת? באותה החברה? או לפחות בדמיון שבה?. ניכר כי בתוך המשבצת שלנו ישנה עוד משבצת קטנה שבה אני נמצא כרגע ובה אני פוגע בכל דרך אפשרית, משבצת אליה הגעתי לפני כשבוע ימים על מנת ליצור בה "מציאות חדשה". הלילה הראשון בתוך ביה"ס. אני יושב, מביט, חושב, מקשיב לרחשי ליבי ומנסה לעצום עיניים רק לרגע, להבין מדוע האנשים הללו הקימו בסיס אימונים של ארגון טרור בתוך

שכונת מגורים ויתרה מזאת במרחק של 500 מטר בקו אווירי אולי קצת פחות מביה"ס בו אני יושב עכשיו.

אט אט הדברים מחלחים פנימה וההבנה מתגבשת לדעה. התחושה מאוד אמביוולנטית, הרגעים מאוד קשים. ההקבלה בין ביה"ס בו אני מלמד לביה"ס בו אני נלחם. ביה"ס בו ישנם ילדים שלומדים היסטוריה, מדעים, חשבון, אנגלית, מולדת וכן, לא שכחתי גם חנ"ג - ומנגד ביה"ס בו ישנם תלמידים שלמדו קריאה, כתיבה ואולי עוד כמה נושאים אחרים ותחומי דעת שונים. ביה"ס שהפך ביום בהיר אחד למשטח לחימה, ביה"ס שנלחם בו מורה. יום ראשון 25 בינואר תשס"ט, אני נכנס לביה"ס שלי, בנחלת יצחק, מהשער האחורי, פותח את המנעול, מביט, מתרגש ומקשיב, מקשיב לקולות התמימים שקוראים "היי הנה אייל הוא חזר". הם חייכו, הם ציירו ציורים, הם כתבו מכתבים, הם חיבקו ואחזו בידי, הם חיכו לי! חלקם שאלו איפה הייתי וחלקם ידעו היכן. רציתי לומר להם שביקרתי בביה"ס אחר לא רחוק מהם, רציתי לומר להם שהיו לי תלמידים אחרים קצת יותר גדולים שגם עליהם הייתי אחראי, רציתי לומר להם שלא חדלתי מלהיות מורה למרות שעזבתי אותם ל- 22 ימים.